

רע"פ 2281/15 - מוחמד חדיג'ה נגד מדינת ישראל

**בבית המשפט העליון
רע"פ 2281/15**

לפני:

ה המבקש: מוחמד חדיג'ה

כבוד השופט ח' מלצר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז מרכז-lod (כב' השופטים: ד"ר א' סטולר, ז' בוסתן ו-ד' מרשק-מרום), מתאריך 25.03.2015 ב-עפ"ג 62651-09-14 ו-ע"פ 3618-10-14; בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר

בשם המבקש: עו"ד ירון ברזילי

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז מרכז-lod (כב' השופטים: ד"ר א' סטולר, ז' בוסתן ו-ד' מרשק-מרום), מתאריך 25.03.2015, ב-עפ"ג 62651-09-14 ו-ע"פ 3618-10-14 וכן בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש בגין פסק דיןו של בית המשפט המחויז הנכבד.

להלן יובאו הנתונים הרלבנטיים להכרעה.

2. המבקש הורשע בבית משפט השלום בכפר-סבא (כב' השופת נ' בכור), לאחר שמיית ראיות, בעבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ונגזרו עליו 6 חודשים מאסר בפועל, לצד עונשים נלוויים. זאת, בגין בגין שבחיפוש על-פי צו (שהוזע במסגרת חקירת תיק רצח) שנערך בחצר ביתו של

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין

המבקש בקלאנסואה (שבו הוא מתגורר יחד עם אשתו), בתאריך 5.7.2011, בסמוך לשעה 05:00, נמצאו: אקדח, שתי מחסניות ו-18 כדורים, כשהם עטופים בשקיות ומוטמנים באדמה, ובמגירה בסלון ביתו של המבקש נמצא גם סמן-לייזר, שניית להרכיבו על האקדח האמור.

יצוין, כי על האקדח נמצא נספח טביעה אכבע, שאיננה של המבקש. עוד יצוין כי ביתו של המבקש מוקף בחומה בגבהים שונים, וכי הותקנו בו מצלמות אבטחה, שהיו מכוונות, בין היתר, למקום שבו הוטמנו הפריטים הנ"ל.

3. הרשותו של המבקש התבessa, בעיקר, על החזקה הקבועה בסעיף 144(ד) לחוק העונשין, שלפיה: "מקום בו נמצא נשק, רואים את מחזיק המקום כמחזיק הנשק כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר" (להלן: חזקה). חזקה האמורה הטרפו במאגר הראייתי ששימש את הבסיס להרשעה, בין היתר, גם: עובדת הימצאותו של המקום. חזקה האמורה הטרפו במאגר הראייתי ששימש את הבסיס להרשעה, בין היתר, גם: עובדת הימצאותו של סמן-לייזר בסלון ביתו של המבקש, ואמרתו הספונטנית של המבקש בעת תפיסת השקייה שבה נמצא הפריטים הנ"ל בחצר ביתו, שלפיה מי שליח את השוטרים לבצע את החיפוש במקום - הטמין בו "את זה". בנוסף נזקף לחובת המבקש היעדר שיתוף הפעולה מצדיו בהציג צילומי מצלמות האבטחה (אשר לגביהן טען בתחילת השנה כי אין לעבדו בתקופה הסטומה למועד תפיסתם של הפריטים הנ"ל, ולאחר מכן סירב לגלות לחוקרי המשטרה את הסיסמה להפעלת המחשב שבו נשמרו סרטי מצלמות האבטחה).

4. בית המשפט המחויז הנכבד דחה את ערעורו של המבקש כנגד הכרעת הדין ולהילופין כנגד רכיב המאסר בפועל שהושת עליו בגזר הדין, קיבל את ערעורה של המדינה על קולת העונש, והעמיד את עונש המאסר בפועל שהוטל על המבקש על 10 חודשים, בגין ימי מעצרו.

5. מכאן הבקשה למתן רשות ערעור שלפניהם, המכוננת כנגד דחית ערעורו של המבקש על הכרעת-הדין, ולהילופין, כנגד קבלת ערעורה של המדינה על גזר-הדין.

6. המבקש אינו טוען כי הבקשה מעוררת שאלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינו הפרטני. טענותו העיקרית של המבקש היא כי בית המשפט המחויז הנכבד שגה באופן שבו הוא פירש את הטענות שהועלו בערעורו "עד כדי כך שהמבקש ובא כוחו יצא מהקראת פסק הדין בתחשוה שהמבקש לא קיבל את יומו בבית המשפט" – ודבר זה גרם לו, לטענותו, "עיוות דין" (ראו: סעיף 20 לבקשת והפתיח לה).

7. לאחר עיון בבקשת ובוחר שצורך אליה, ולאחר קריית פסק-הדין, מושא הבקשה, בשים לב לטענותו של המבקש – הגיעתי למסקנה כי אין ממש בטענותו העיקרית של המבקש, הנ"ל, ודין הבקשה למתן רשות ערעור להידחות. אביא להלן, בקצרה, את הנימוקים למסקנתי זו.

8. המבקש טען בערעורו כי לנוכח התשתיות העובdotית שעמדה בפני בית משפט השלום הנכבד – המשיבה לא

עמדה בネット להוכיח את אשמתו בעבירה של החזקת נשק "מעבר לספק סביר". טענתו זו של המבוקש נשמה על הטענה שלפיה: "חזקת המקום הקבועה בסעיף 144(ד) לחוק העונשין נחלשת עד כדי איון בגין העובדה שהאקדח נתפס בחצר הבית, ולא בתוך הבית", וכן על קיומה של "דלות ראייתית כזו שיש בה, כשלעצמה, כדי להחילש עוד יותר את חזקת המקום".

בנוסף, טען המבוקש בערעורו כי העובדה שאשטו, אשר מתגוררת עמו בביתם המשותף – לא נחקרה במשטרת באזהרה ואף לא הוגש נגדה כתב אישום – מעידה על כך שלא היו די ראיות להוכיח את אשמתה בעבירה של החזקת נשק. במצב דברים זה, נטען, כי לא די ב"חזקת המקום" כדי לבסס את הרשותו של המבוקש, וגם הוא צריך להיות מזוctaה מאשמה, "ובמילים אחרות – ככל שהיים ספק סביר באשר לאשמת אשת המערער בחזקת האקדח (ואין ספק שאליבא דמשטרת, המאשימה ובית משפט ספק שכזה קיים), אותו ספק חל במידה שאינה פחותה גם לגבי המערער".

(ראו: סעיפים 26-27 להודעת הערעור, נספח י' לבקשת; ההדגשה שלו – ח"מ).

9. בית המשפט המחויז הנכבד דין בטענותיו הנ"ל של המבוקש – ומחה אותן (ראו: פיסകאות 12-19 לפסק הדין). די בנסיבות זה כדי להביא לדוחית הבקשה למתן רשות ערעור שלפני, ככל שהיא נסבה סביב טענתו של המבוקש שלפייה נגרם לו "יעוות דין" בכך שלכארה "לא ניתן לו יומו" בבית המשפט שלערעור.

10. לעומת מהדרוש אצין כי גם לגופם של דברים – לא מצאתם מקום להתערבות בפסק-דין של בית המשפט קמא הנכבד. המבוקש מיקד את הבקשה שלפני בטענה הנזכרת בפסקה 8 סיפה שלעיל. משכך, אביא להלן רק את מקצת דבריו של בית המשפט המחויז הנכבד, בפסק-הדין, בנוגע את דוחית טענתו של המבוקש במישור זה. וכך נכתב שם:

"סעיף 144(ד) לחוק קובע:

'מקום שנמצא בו נשק, רואים את מחזיק המקום כמחזיק הנשק, כל עוד לא הוכח היפoco של דבר'.

זהרי חזקה שבוחק ועל מנת לסתור אותה הנאשם אינו יוצא ידי חובתו בהבאת ראייה שיש בה כדי להקים ספק סביר בלבד אלא עליו להוכיח את היפoca של החזקה ברמה של עמידה במאזן ההסתברויות (ראה קדמי "הדין בפלילי" חלק 4 מהדורות 2006, עמ' 1967).

על פי הפסקה, העובדה כי מספר אנשים הם בעלי זכות להחזיק במקום בו נמצא נשק, כאשר זכותם של האחרים אינה גורעת ממעמדו של הנאשם כמחזיק, עליו הנintel להוכיח כי הוא לא החזיק בנשק: "משהוכח כי המערער הוא המחזיק במקום – ועובדת קיומם של מחזיקים נוספים אינה גורעת ממעמדו כמחזיק – עליו הנintel להוכיח היפoco של דבר' כי לא הוא שהחזיק בנשק" (קדם "הדין בפלילי" שם). לפיכך, וכי שקבע בית המשפט קמא, העובדה שגם אשתו של המערער מחזיקה בחצר אינה יכולה להועיל להוכיח העובדה שיש עוד מחזיק בנכס אלא יש להוכיח באופן פוזיטיבי שהנאשם אכןו המחזיק בנשק".

(ראו: שם, בפסקאות 15-16; הדגשות שלו - ח"מ).

11. הנה כי כן, בלשונו של ב"כ המבוקש עצמו: "בית משפט קמא, בפסק דין, מונחה את חזקת המקום, דבר דבר על אופיו" (ראו: סעיף 33 לבקשתו; לעניין נטול השכנוע הנדרש לסתירת חזקת המקום, עיין למשל: ע"פ 4495/03 וואהב נ' מדינת ישראל (12.1.2004)).

בישום הדיון על נסיבותו הקונקרטיות של המקרה מצא בית המשפט המחויז הנכבד כי אין מקום להתערב בהכרעתה של הערכאה הדינית שלפיה לא עלה ביד המבוקש הנטול, המוטל עליו, להoxicח - ברמה של "מאزن הסתברויות" (להבדיל מהקמת ספק סביר) – כי הוא אכןו בגדר "המחזיק בנשק". אף אני לא מצאתי כי די בטענותיו העיוינות והכלויות של המבוקש כדי להרים את הנטול האמור. בהקשר אחר זו העיר כי "תיכנו מקרים ונסיבות שבהם ניתן יהיה ליחס משקל מסוים לטענה מהסוג שהעלתה המבוקש, ואולם, לנוכח מצבה של אש-הmbksh (כעולה מהמסמכים שבפני, ושאותו לא אפרט פה) ולנוכח האמירה המפורשת בהודעתה הערעור שלפיה: "...אינו טענים, חיליל, כי אשת המערער היא זו שהחזיקה באקדח בחצר ביתם" (ראו: שם, בסעיף 74) – נחה דעתך כי המקרה שלפנינו אינו נמנה עמם. גם העובדה (שהובאה בפני בית משפט השלום הנכבד במסגרת הטיעונים לעונש), כי המבוקש הורשע, על פי הודהתו (בהליך אחר, ראו: ת"פ (מרכז) 16849-01-12 מדינת ישראל נ' מورد אל אסד ואח' (17.01.2012)), בעבירה של קשר רפואי לביצוע עסקה בנשק, בכר שבתאריך 14.5.2011 (חודש וחצי לפני המועד שבו נתפסו אצל הפיריטים הנ"ל), הוא התקשר לאדם אחר ובמהלך השיחה ביןיהם הציע אותו אדם למבקש לרכוש ממנו נשק (והmbksh השיב כי הוא יבודק את המחיר יודיענו דבר) – מקשה על קבלת עדותו של המבוקש בנסיבות הקונקרטיות של המקרה שבפני.

12. בנוסף לכל האמור לעיל – לא מצאתי כי העונש שהושת על המבוקש בפסק דין של בית המשפט המחויז הנכבד חריג ממדיניות העונישה המקובלת, או הרואיה, בהתאם לנסיבות העניין (עיינו, למשל: ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (14.7.2013)), ומשכך גם אין מקום להיעתר לבקשה ככל שהיא מופנית כלפי העונש שהושת על המבוקש (ראו למשל: רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.08.2009)).

13. אשר על כן, דין הבקשה למתן רשות ערעור – להידחות. מילא, נדחתת גם הבקשה לעיכוב ביצוע. המבוקש יתיצב, איפוא, לתחילה רצוי מסרו במועד ובמקום שעלייהם הורה בית המשפט קמא הנכבד.

ניתנה היום, ח' באיר התשע"ה (27.4.2015).

שׁוֹפֵט

